

гледитѣ на англискитѣ държавни мжже, които казвали, че цѣлокупността на Османската империя съставлява жизненъ интересъ за Англия. Прѣдъ видъ на това, англиската политика, винаги подозрителна и недовѣрчива, прѣдполагала, че Русия прикрива своитѣ завоевателни планове на Изтокъ подъ благовидния прѣдлогъ да освободи „християнитѣ“ на полуострова. Затова тя се явила като пионеръ на турската независимостъ, като стражъ на цѣлокупността на Турската империя.

Между тѣзи двѣ противни течения, и едното, и другото не добръ обмислени се промжква германската политика, заплита многобройнитѣ европейски интереси на балканитѣ и въ Мала-Азия и докарва работата така, че тя печели най-много отъ всички.

Ето въ нѣколко думи цѣлата история на конгреса.

Най-важниятъ въпросъ въ конгреса билъ въпросътъ за Балканитѣ.

Дебатитѣ около него прѣдставляватъ двѣ фази, всѣка една отъ тѣхъ съдържайки своитѣ особености. Най-напрѣдъ Англия, основайки се на англо-руското съглашение се противила за създаването на една велика България и употребила всичкото си влияние и авторитетъ да измѣсти границитѣ на нашето отечество много на сѣвѣръ. Въ тази си политика тя успѣ, но не даде доказателство на послѣдователностъ. Послѣ ние видѣхме самитѣ англиски делегати въ конгреса да нарушатъ принципитѣ на британската политика и да прѣдложатъ окупирането на Босна и Херцеговина отъ Австро-Унгария, а съ Кипърската конвенция тѣ дадоха най-блѣскавото доказателство за прилагането принципа на „дѣлежъ“ по отношение на Турция.

По едно врѣме прѣдположението, че гърцитѣ могатъ да бждатъ наслѣдници на умирающата Турска империя прѣдизвикало англискитѣ делегати да се обяснатъ. Англия се е страхувала отъ засилването на една нова морска сила въ Срѣдиземно море. Заради това, слѣдъ като видѣлъ, че конгресътъ очаква по тоя въпросъ освѣтление, Биконсфилдъ поискалъ думата и произнесълъ, на 23 юни една рѣчь, която Шуваловъ нарича „краснорѣчива“.